12 kāju, spuras un spārni

- Ierakstīti mājasgrāmatā. Kaķis dzied, cūciņa iet pie friziera, šinšilla sāk kaujas dejas..

Par to mazumiņu, ka apkop un pabaro, dzīvnieciņi sniedz nebeidzami daudz pozitīvu emociju, viņi tik labprāt dalās savā labestībā. To apgalvo Muktupāvelu ģimene, kuri savā mājasgrāmatā ierakstījuši kaķi, jūrascūku, šinšillu, zivtiņas un pat sudrabkaijas aiz loga.

Pasaulē labākais!

Valda Muktupāvela, Latvijas Universitātes asociētā profesora etnomuzikoloģijā, un viņa sievas Rūtas, arī mūziķes un folkloristes, ģimenē pat kaķis spēj būt muzikāls. Melnais Ramzess sagaida Neatkarīgo spalgi ņaudēdams. Kad Valdim Muktupāvelam vajadzēja veidot mūziku vienai filmai, kur prasījās pēc pavasara motīva, mūziķis izlēmis, ka skaņdarbā iederētos marta kaķu balsis, tad nu papūlēties nācās Ramzesam. Taču vispār muzicēšana, kas bieži notiek šajā mājā, kaķi mulsinot. "Sākumā viņš diezgan sāpīgi reaģēja uz klavierēm un dūdām, iespējams, tās šķita dīvainas skaņas," prāto Rūta.

Ramzess bija pirmais dzīvnieks Muktupāvelu ģimenē, "pirms sešiem gadiem viss sākās ar kaķi, un tā aizgāja". Tagad dzīvoklī mīt jūrascūciņš Bonifācijs, šinšilla Teodors un vairākas zivis, visskaistāko, ar sarkanām plīvspurām, sauc par Bilu. "Man bērnībā nebija dzīvnieku, mamma neļāva, teica – pūkas, mikrobi... Bērni lūdzās – kaut vai mazu kāmīti?! Bet ko nu tāds maziņš. Izlēmām iegādāties kaķi," stāsta Rūta. Meitai Marijai acis uzdzirksteļo – Ramzess ir viņas mīlulis.

Domājuši iegādāties "parasto latviešu miskastnieku", bet zooveikalā piedāvāja orientālā kaķa mazuļus, taču tie esot dārgi. Kad aizgājuši skatīties, jaukā kundze sapriecājusies, ka minčuks tiks kuplai ģimenei, un atdevusi par velti. "Ieraudzījām Ramzesu un sapratām, ka nekas skaistāks nav pat iedomājams. Ramzītis ir tik dabisks, impulsīvs un mīlīgs. Mūsu kaķī ir koncentrētas vislabākā indivīda pasaulē īpašības! Viņš pilnībā ir izmainījis mūsu mājas dzīvi," silti saka Rūta.

Safrizēts konkurents

Valdis uzsver, ka Ramzess mainījis visus priekšstatus par kaķi. Apgalvo, ka kaķis neskatoties acīs, taču Muktupāvelu orientālis ar savām savdabīgajām peilē tieši virsū! "Viņš prot skatīties pārmetoši, murrājoši, kritizējoši. Un ir ļoti neatkarīgs. Nav mīksta mantiņa, bet personība!" slavē mājastēvs. Un tas nekas, ka Ramzess saliek sava ēdiena atlikumus kurpēs vai apgrauztu rotaļpeli ieslēpj Valda portfelī – profesors aiziet uz lekciju un velk no somas apkošļāto brīnumu... "Bet tas ir cieņas apliecinājums!" protestē Valdis.

Interesanta ir arī runča ēšanas gaume – viņam garšo rupjās sausmaizītes (tikai Somijā ražotās!), avokado un... kafijas biezumi. "Kad es dzeru, viņš vienmēr ir klāt un noslēgumā izlaiza tasīti," smaida saimnieks.

Kad pirms diviem gadiem mājās parādījās jūrascūciņa, Ramzess bija nelaimīgs. "Kādu nedēļu pat nemurrāja, tupēja uz palodzes un demonstratīvi neskatījās uz mums. It kā sakot – nu kā jūs varējāt šitādu briesmoni man par konkurentu... Kad pagājušajā rudenī atnesām šinšillu, tad kaķis tik sāpīgi nereaģēja," atceras Rūta.

Jūrascūciņa Bonifācijs ir matains radījums, frizūra gandrīz kā pankam. Izrādās, cūcēnu regulāri frizē, lai kažoks nepītos pa kājām. Bonifācijs ir gudrs – kad dzird iečabamies maisiņu vai no virtuves atskanam griešanas skaņas, uzreiz saslienas un brēc, sak, dodiet ēst. Jaunākā meita Rasa izceļ matainīti no būra, pakasa vēderiņu, un šis sāk omulīgi rukšķēt. Par to, ka pakutinās punci, esot gatavs uz visu! Rasa ir galvenā saimniece, viņa lepojas, ka mīlulis pieradis tikai pie viņas rokām. Kad abi uzturas parkā, Bonifācijs tipina meitenei pakaļ. "Visi brīnās, reiz pat divas tūristu grupiņas apstājās. Un kad es aizbraucu uz laukiem, viņš ir dziļi nelaimīgs."

Cepelīni uz jumta

Šinšilla ģimenē ienāca nejauši, paziņas pavaicāja, vai negribam šādu skaistuli. "Mēs tā atturīgi, tāpat jau mājās zoodārzs," saka Rūta. Mazā meita iestarpina – viņai šķitis, ka šinšillas tikai guļ, bet izrādījās ļoti kustīgs dzīvnieciņš. "Nu jā, bet es viņu negribēju," turpina mamma. Tētis sāk garšīgi smieties: "Un es biju pret visiem." Bet tagad ar Teodoru, kā nosaukta šinšilla, Valdis ir vislabākajos draugos. Abi tādi naktsputni, smejas sieva.

Un vēl par savām viņi dēvē sudrabkaijas uz pretējās mājas jumta. Reiz ar tālskati vērojuši apkārtni (viņi dzīvo piektā stāvā), ieraudzījuši, kā skaistie putni starp skursteņiem veido ligzdu. Domājuši, ka ķīri, tad visu internetā izpētījuši. Valdis aizrautīgi klāsta, ka Latvijā ir divi tūkstoši sudrabkaiju un gandrīz visas dzīvo Rīgā.

Kad putniem parādījās mazuļi, Muktupāveli sāka drupināt maizi uz āra palodzes. "Vecākiem taču grūti pabarot trīs tādus cepelīnus!" sirsnīgi teic Rūta. Kā tik dzird, ka aizver logu, tā sudrabkaija klāt, nostājas uz palodzes, tāda milzīga, pelēkbalta... Vasaras beigās mazie sāk mācīties lidot. Rūta stāsta: "Viņi tā lēni gāzelējas pa jumtu, stāv uz pašas maliņas un balansē, zina laikam, ka vēl spēka nav... Tik savādi – lejā ir pilsēta, rit cilvēku ikdienas dzīve, bet viņi nezina, ka uz jumta putnu mazuļi aug, staigā, mācās lidot, nenojauš, ka augšā ir cita pasaule".